

Békakirály és Vashenrik:

Élt egyszer réges-régen egy király, annak a legkisebbik lánya olyan szép volt, hogy még a nap is elcsodálkozott, ha rásütött, pedig az sok szépet látott már.

A királyi palota mellett volt egy sűrű, sötét erdő. Ott benn az erdő mélyén, a legöregebb hársfa alatt állt egy kút. Mindig, amikor nagy hőség volt, a királylány kiment az erdőbe, leült a kút szélére és ott pihent; ha pedig unta magát, elővett egy aranylabdát, feldobta és elkapta: ez volt a legkedvesebb játéka.

Történt egyszer, egy szép nyári napon, hogy amikor épp az erdőben játszott az aranylabdával, egyszer olyan magasra dobta, hogy utána nem tudta elkapni. A labda a kútba esett, és elmerült a mély vízben. A királylány sírva fakadt, és egyre keservesebben zokogott. Amint ott sírdogált, valaki megszólította:

– Miért sírsz, királylány? Úgy zokogsz, hogy a kemény kő is meglágyulna tőle!

A királylány körülnézett, kereste, honnan jön a hang, és egyszer csak megpillantott egy békát.

– Csak nem te szólítottál, te öreg béka? – kérdezte. – Én bizony a labdámat siratom, mert belepottyant a kútba.

– Nyugodj meg, ne sírj – felelte a béka –, én segíthetek rajtad, de mit adsz, ha fölhozom a játékodat?

– Amit csak kívánsz, neked adom, kedves béka – válaszolt a királylány –: a ruháimat, gyöngyeimet és drágaköveimet, akár még az aranykoronát is a fejemről.

– Nem kell nekem sem a ruhád, sem a gyöngyöd, sem a koronád. De ha megígéred, hogy szeretni fogsz, és a játszótársad lehetek, melletted ülhetek asztalodnál, ehetem aranytányérodéból, ihatom arany poharadból, és alhatok ágyacskádban, akkor felhozom neked az aranylabdádat – felelte a béka.

– Ó, igen! – felelte gyorsan a királylány. – Megadok mindent, amit kérsz, csak hozd vissza az aranylabdámat!

Magában azonban ezt gondolta:

„Ugyan, mit fecseg ez a buta béka! Csak nem képzelem komolyan? Hogy lehetne játszótársam, ha állandóan itt ül a vízben a többi békával?”

A béka pedig, amint meghallotta az ígéretet, lemerült a vízbe. Hamarosan felbukkant szájában a golyóval, és kiejtett a földre a királylány elé.

A királylánynak nagyot dobbant a szíve az örömtől, amint kedves játékát viszontlátta. Fölkapta, és elszaladt vele, nem is figyelt többet a békára.

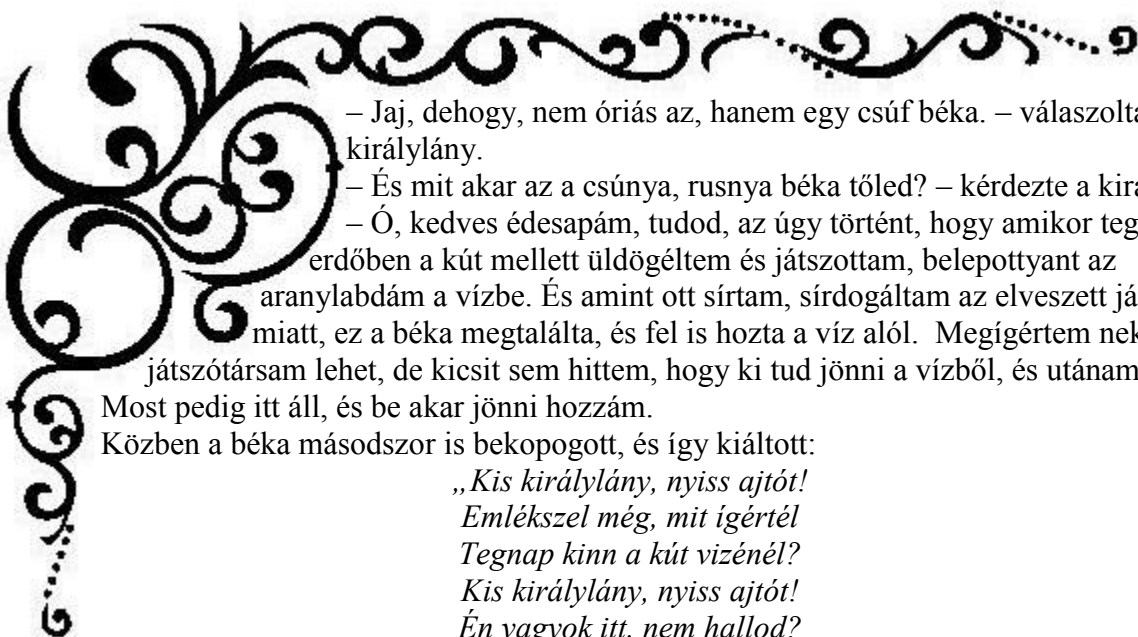
– Várj meg! – kiáltott a béka –, vigyél magaddal, nem tudok olyan gyorsan szaladni, mint te! A királylány dehogyis várta meg, örült, hogy megszabadult tőle! Hazafutott, és csakhamar el is felejtette a szegény békát, aki mászhatott vissza a kútba.

Másnap délben a királylány apjával, a királlyal az asztalnál ült, és aranytányérkájáról eszegetett. Egyszerre csak valami placcsogás hallatszott odakint a márványlépcsőn. Pliccs-placcs, pliccs-placcs, valami mászott fel a lépcsőn, aztán kopogtattak az ebédlő ajtaján, és valaki ezt kiáltotta:

– Legkisebb királylány, engedj be!

Felugrott a királylány, és ajtót nyitott, mert látni akarta, hogy ki keresi őt. Kinézett az ajtón, lám a béka üldögélt ott. Hű, megijedt erre a királykisasszony, becsapta az ajtót, aztán visszaült az asztalhoz, és meg sem mukkant.

Hatodik útravaló: Találd ki, hogy ki vagyok!

– Jaj, dehogy, nem óriás az, hanem egy csúf béka. – válaszolta a királylány.

– És mit akar az a csúnya, rusnya béka tőled? – kérdezte a király.

– Ó, kedves édesapám, tudod, az úgy történt, hogy amikor tegnap az erdőben a kút mellett üldögéltem és játszottam, belepottyant az aranylabdám a vízbe. És amint ott sírtam, sírdogáltam az elveszett játékom miatt, ez a béka megtalálta, és fel is hozta a víz alól. Megígértem neki, hogy játszótársam lehet, de kicsit sem hittem, hogy ki tud jönni a vízből, és utánam jön.

Most pedig itt áll, és be akar jönni hozzám.

Közben a béka másodszor is bekopogott, és így kiáltott:

„Kis királylány, nyiss ajtót!

Emlékszel még, mit ígértél

Tegnap kinn a kút vizénél?

Kis királylány, nyiss ajtót!

Én vagyok itt, nem hallod?

Ekkor a király így szólt:

– Amit megígértél, meg is kell tartanod: menj és engedd be!

A királylány odament, ajtót nyitott, mire a béka végigugrált az ebédlőn a lány mellett, és egészen annak a székéig placcsogott. A szék lábánál leült és így szólt:

– Emelj föl!

A királylány először nem akarta fölvenni, de azután édesapja parancsának engedelmeskedett. Először csak a székre tett, de amikor a béka még magasabbra kíváncszott, az asztalra helyezte. Akkor a béka ezt mondta:

– Told csak közelebb az aranytányérod, hogy egy tányérból ehessünk!

A királykisasszony ezt is megtette, de látszott rajta, nem szívesen. A béka jó étvágygal evett, de a királylánynak nagyon nehezen ment le egy-egy falat a torkán.

Evett-ivott a béka, majd végül ezt mondta:

– No, jóllaktam, el is fáradtam, vigyél hát a szobádba, vedd meg nekem az ágyadat, hogy melletted aludhassak.

A királylány sírva fakadt, mert undorodott a hideg békától, megérinteni sem merte. Most pedig fektesse bele az ő szép, tiszta ágyacskájába?

De a király megharagudott, és ráparancsolt:

– Amikor bajban voltál, jó volt a béka segítsége! Ezért ne utáld most se!

Megfogta a két ujjával a békát, fölvitte a szobájába, és letette a sarokba. Csakhogy amikor az ágyba bújt, a béka odamászott, s így szólt:

– Fáradt vagyok, ott akarok aludni, ahol te, emelj magadhoz, különben megmondlak apádnak.

Mérges lett erre a királylány, felkapta a békát, teljes erejéből a falhoz vágta és így kiáltott:

– Nesze, rusnya jószág! Most aztán nyugton maradj!

Hát amint a béka leesett a falról, már nem béka volt, mert átváltozott egy szépszemű, kedves királyfivá.

A király kívánsága szerint a szépszemű királyfi lett aztán a királylány játszótársa. Később pedig, mikor felnőttek, összeházasodtak. A királyfi elmesélte, hogy egy gonosz boszorkány varázsolta békává, és csak a királykisasszony tudta kiszabadítani a kút vizéből. Az esküvőt követő reggel, amikor a nap felkelt, gyönyörű hintó jött az ifjú párért, hogy elvigye őket a királyfi országába. Nyolc fehér paripa húzta a kocsit, mindegyiknek fehér struccotl volt a fején, és aranyláncok díszítették őket. A hintó végében ott állt a királyfi régi szolgája, a hűségese Henrik, mellkasán három vaspánttal.

Hatodik útravaló: Találd ki, hogy ki vagyok!

Régen, amikor a boszorkány békává varázsolta a királyfit, Henrik olyan szomorú volt, hogy három szoros vaspántot kellett a szíve köré tenni, nehogy az megrepedjen bánatában. Most viszont Hűséges Henrik azt sem tudta, hova legyen örömeiben, mert gazdája, a királyfi megszabadult a gonosz varázslat alól. Aztán segített az ifjú párnak beülni a hintóba, és maga is fölpattant mögéjük. Mentek, mendegéltek, egyszer csak a királyfi különös roppanást hallott hátulról, olyat, mintha eltört volna valami. Hátrafordult, és odaszólt a szolgájának:

*„Hűséges Henrikem,
A kerék törik tán?”*

Henrik pedig így felelt:

*„Egyiknek sincs baja, gazdám
Csak a szívem pántja pattan:
Bánatomban rácsatoltam,
Mikor kinn, a kút vizében
Béka voltál lenn a mélyben.”*

Útközben még két roppanást hallottak. A királyfi mind a kétszer azt hitte, hogy a hintónak lett valami baja. Pedig csak a maradék két vaspánt pattant le hűséges Henrik szívéből nagy örömeiben, mert gazdája, a királyfi végleg megszabadult a varázslat alól.